

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **D. V. T.**, narozený „X“, státní příslušnost Vietnam,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2016, č. j. MV-14420-4/SO-2016,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 26. 5. 2016, č. j. MV-14420-4/SO-2016, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 30. 11. 2015, č. j. OAM-13288-72/TP-2010. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítl žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu, neboť v řízení nebyly potvrzeny důvody podle § 87h odst. 1 písm. a) téhož zákona a žalobce nelze považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že žalovaný zásadním způsobem porušil své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na odůvodnění rozhodnutí a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu upravenými v § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaný podle žalobce opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Rozhodnutí obou správních orgánů jsou také v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a při jejich vydání byl porušen § 2 odst. 3 a 4 správního řádu definující podmínky pro výkon činnosti správních orgánů.
3. Podle žalobce jsou rozhodnutí obou správních orgánů nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnost. Připomněl, že na území České republiky pobývá na základě povolení k přechodnému pobytu již od roku 2005 a tento stav trval i v době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu. Řízení o žádosti bylo vedeno více než pět let a skončilo jejím zamítnutím z důvodu, který žalobce označil za nepochopitelný, a to pro nesplnění podmínky § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tj. podle žalobce podmínky pětiletého nepřetržitého pobytu na území. Žalobce považoval za zarážející, že správní orgány prakticky vůbec nezkoumaly otázku jeho nepřetržitého pobytu na území a platnosti jeho pobytového oprávnění, ale soustředily se na otázky, které nemají pro posouzení věci žádný význam. Žalobce podotkl, že s ohledem na druh pobytu, jímž disponoval, neměl jinou možnost jak žádat o povolení k trvalému pobytu než podle § 87h zákona o pobytu cizinců. Žalobce tedy podal žádost po pěti letech nepřetržitého pobytu na území jako rodinný příslušník. Závěry správních orgánů, pokud jde o přezkum podmínek pro podání žádosti, nepovažoval žalobce za správné. Podmínka, že povolení se vydá rodinnému příslušníku občana Evropské unie, byla podle žalobce splněna již tím, že disponoval povolením k přechodnému pobytu vydávaným rodinnému příslušníku občana Evropské unie, jehož držitele je třeba považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie automaticky. Opačný výklad by podle žalobce zcela eliminoval význam § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy situace, kdy se takové povolení vydává při omezené časové podmínce, ale je vyžadováno splnění další podmínky, tj. že je cizinec po danou dobu rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Písmeno a) předmětného ustanovení takovou Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podmínku nezahrnuje, tudíž je podle žalobce zjevné, že pro splnění podmínky „*rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie*“ postačuje, aby byl cizinec držitelem povolení k přechodnému pobytu. Následně je zkoumáno již jen to, zda žadatel splňuje podmínku pětiletého nepřetržitého pobytu, což ovšem správní orgány nezkoumaly, a proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

4. Žalobce dále namítal, že žalovaný vycházel ze staré právní úpravy, která byla v prosinci 2015 zásadně změněna. Podle žalobce měl žalovaný s ohledem na zásadu spravedlivého rozhodování přihlédnout k nové právní úpravě již proto, že řízení bylo vedeno neuvěřitelných pět let, po která byl žalobce v trvalé nejistotě ohledně svého budoucího pobytu. Žalobce podotkl, že v současné době je posuzování rodinného příslušníka občana Evropské unie, pokud jde o rodiče občana mladšího 21 let, zcela jinde, než bylo v roce 2010, neboť nyní je podstatné, zda o občana Evropské unie skutečně pečuje. Žalobce k tomu poukázal na zásadu materiální pravdy, kterou je žalovaný při své činnosti vázán, a na nutnost hledat spravedlivé řešení, což by mělo být hlavní náplní činnosti správních orgánů. Při aplikaci těchto zásad je správním orgánům podle žalobce uloženo odhlédnout od formalistického přístupu a v co možná nejvyšší míře se zaměřit na nalézání spravedlivých řešení. Správní orgány však žalobci upřely jeho práva a zcela rezignovaly nejen na správná a spravedlivá řešení, ale také na řešení zákonná. K tomu žalobce odkázal na konstantní judikaturu Ústavního soudu, který netoleruje orgánům veřejné moci a obecným soudům formalistický postup za použití sofistického odůvodňování zřejmé nespravedlnosti, přičemž soud není vázán doslovným zněním zákona a musí se od něj odchýlit, pokud to vyžaduje jeho smysl a účel nebo některý z ústavních principů (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn.

Pl. ÚS 21/96 a další). Žalobce poznamenal, že mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být – jako v dané věci – značně komplikované a netypické, což ovšem nevyvazuje orgány veřejné správy či obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení věci, jakkoli se to může jevit složitým. Žalobce dále citoval usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 16/2003 a zdůraznil, že v jeho případě bylo rozhodováno

v

rozporu

s uvedenými principy.

5. Za jednoznačné porušení principů dobré správy a § 68 odst. 3 správního řádu označil žalobce naprosté ignorování zásady přiměřenosti, která kromě § 2 odst. 4 správního řádu vyplývá přímo ze zákona o pobytu cizinců, podle něhož rozhodnutí musí být přiměřené případnému zásahu do soukromého a rodinného života. Správní orgán prvního stupně se podle žalobce zásahem do jeho soukromého a rodinného života vůbec nezabýval, resp. zabýval toliko povrchně a bez přihlédnutí ke konkrétním okolnostem. Žalobce dále namítal, že žalovaný nedostatečně přezkoumal podané odvolání a řádně se nevypořádal s jeho námitkami. Žalovaný sice námitky obecně konstatoval, ale nijak je neřešil, pouze je odmítl jako nedůvodné, aniž by svůj závěr zdůvodnil. Takový postup je podle žalobce v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. K požadavkům na odůvodnění žalobce citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 A 48/2001 a zdůraznil, že tyto požadavky napadené rozhodnutí absolutně nesplňuje, neboť jeho odůvodnění je kusé a schematické, nevystihuje podstatu věci a hodnověrně nevyvrací odvolací námitky žalobce. Poukázal zejména na to, že nebyla vůbec řešena otázka přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Odkázal na spisový materiál a své rozhodnutí. Konstatoval, že napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, jak se vypořádal s odvolacími námitkami žalobce, z jakého důvodu je považoval za liché, mylné či nerozhodné a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů. Žalovaný zdůraznil, že žádost žalobce byla posouzena správně a v souladu se zákonem. Podotkl, že žalobce nesplnil podmínky § 15a zákona o pobytu cizinců, a proto na něj nelze podle tohoto zákona nahlížet jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie, když tento zákon nepřiznává postavení rodinného příslušníka všem osobám, které se považují za rodinu (ani všem příbuzným), ale pouze osobám uvedeným v § 15a. Toto ustanovení bylo do zákona o pobytu cizinců vloženo novelou, která do právního řádu implementovala směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, tudíž je třeba předmětné ustanovení vykládat v souladu s jejím smyslem a účelem. Žalobce v řízení o své žádosti neprokázal, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, a již jen z toho důvodu nebylo možné vyhovět jeho žádosti podané podle § 87h odst. 1 písm. a) daného zákona. Žalovaný uzavřel, že žalobce je sice rodičem občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje, ale důvodem, pro který nesplnil podmínku podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, je skutečnost, že se svým synem nežije ve společné domácnosti, neboť tento byl svěřen do výchovy paní K. B.

Ústní jednání soudu

7. Z ústního jednání soudu konaného dne 14. 3. 2018 se právní zástupce žalobce i žalovaný předem omluvili.

Správní spis

8. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 27. 12. 2010 podal žalobce žádost o povolení k trvalému pobytu, ve které jako účel pobytu na území uvedl rodinný. K žádosti připojil mimo jiné rodný list M. B., narozeného „X“, v němž je uveden jako otec dítěte.
9. Magistrát města Mostu, odbor sociálně-právní ochrany dětí, přípisem ze dne 19. 4. 2011 oznámil správnímu orgánu prvního stupně, že nezletilý M. B. byl rozsudkem Okresního soudu v Mostě ze dne 16. 12. 2008, sp. zn. 21 Nc 942/2008, jenž nabyl právní moci dne 2. 1. 2009, svěřen do výchovy babičky K. B., která podala návrh na svěření vnuka do své výchovy v době, kdy matka byla mimo území České republiky, přičemž nezletilý byl v péči babičky prakticky od narození, jeho matrikový otec není podle rozsudku jeho biologickým otcem, kontakt s nezletilým nevyhledává, výživné hradí.
10. Přípisem ze dne 14. 10. 2011 Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, správnímu orgánu prvního stupně oznámila, že pobytovou kontrolou na adrese „X“, bylo dne 1. 8. 2011 ze sdělení žalobcovy švagrové zjištěno, že žalobce na této bydlí, ale české dítě nikoli. Pobytovou kontrolou provedenou dne 13. 10. 2011 policie od nájemníka T. H. H. zjistila, že žalobce na uvedené adrese žije se svou manželkou, ovšem nežije s nimi

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žádné dítě. Hlídka téhož dne hovořila i se sousedkou z vedlejšího domu M. C., která uvedla, že žádné české dítě v domě neviděla, pouze vietnamskou holčičku.

11. Usnesením ze dne 5. 10. 2011, č. j. OAM-13288-12/TP-2010, správní orgán prvního stupně řízení přerušil do doby pravomocného skončení řízení ve věci zrušení platnosti povolení žalobce k přechodnému pobytu, vedeného pod sp. zn. OAM-3420/ZR-2011. Toto usnesení žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 1. 2014, č. j. MV-133971-5/SO-2011, zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání, neboť neshledal důvody pro přerušování řízení.
12. Z přípisu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 7. 3. 2014 vyplynulo, že dne 6. 3. 2014 při pobytové kontrole na adrese „X“, hlídka zastihla paní H. L. V., která uvedla, že žalobce na této adrese bydlí, ale jeho syn žije někde v Chomutově. Magistrát města Mostu, odbor sociálně-právní ochrany dětí, přípisem ze dne 7. 4. 2014 správnímu orgánu prvního stupně sdělil, že o nezletilého M. B. pečuje jeho babička K. B., poměry v rodině byly naposledy prošetřovány 4. 2. 2014 a z posledních záznamů magistrátu je patrné, že se žádný z rodičů o M. nezajímá a výživné nehradí. Aktuální poměry rodiny se nepodařilo prošetřit, neboť se rodina nedávno přestěhovala. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, přípisem ze dne 5. 5. 2014 informovala správní orgán prvního stupně o tom, že téhož dne provedla hlídka pobytovou kontrolu na adrese „X“, při které zjistila, že nezletilý M. bydlí na této adrese pouze se svou babičkou, jejím manželem a dalšími dvěma vnoučaty, žalobce posílá výživné pravidelně každý měsíc a dva až třikrát měsíčně se za synem zastaví.
13. Z protokolu o výsledku žalobce ze dne 1. 7. 2014 vyplynulo, že v České republice pobývá od roku 2005 z důvodu podnikání, má zde syna M. B., narozeného „X“, manželku T. T. H. a dceru H. A. T., narozenou „X“. Žalobce bydlí s manželkou a dcerou v „X“ v domě, který žalobce koupil na úvěr, jež bude ještě několik let splácet. Na otázky týkající se matky M. B. žalobce odpověděl, že se jmenuje R. B., narodila se „X“, žalobce nevěděl, kdy se nyní nachází, naposledy ji viděl asi v roce 2008, když se byl podívat na svého syna ve „X“. Žalobce uvedl, že se o svého syna zajímá, jezdí za ním na návštěvy, někdy jednou za měsíc, někdy dvakrát, podle času. Naposledy jej navštívil minulý měsíc na adrese „X“, přinesl mu sladkosti, nějaké oblečení a kolo. Žalobce si syna k sobě domů nebere, navštěvuje ho u něj doma. Na syna posílá 500 Kč měsíčně složenkou adresovanou jeho babičce nebo hotově, a to již od ledna nebo února 2008. Jinak mu nosí dárky, když jej navštíví. Žalobcova manželka ví o tom, že na něj žalobce přispívá finančně, jen neví kolik; viděla ho i osobně. Žalobce konstatoval, že se o jeho syna celodenně stará babička K. B., protože žalobce na to nemá čas. O žalobcovu dceru se stará jeho manželka. Žalobce trval na tom, že je biologickým otcem M. K rozsudku
Okresního soudu
v Mostě ze dne 16. 12. 2008, sp. zn. 21 Nc 942/2008, žalobce poznamenal, že soud zřejmě vycházel z výpovědi babičky, která tvrdila, že žalobce není otcem M., zřejmě ze strachu, že by žalobce chtěl syna k sobě. Popsal, že se s matkou M. seznámili v roce 2006 v herně v Mostě, když hrál automaty, stýkali se pak asi pět měsíců, bylo to na podzim 2006. Scházeli se v té herně, ve stejné budově je i kavárna a hotel, intimně se stýkali v hotelovém pokoji, za který platila R. B.; žalobce jí na to dával peníze. Vztah ukončila R., protože její matka, která se od R. o vztahu dozvěděla, s ním nesouhlasila. R. žalobce se svými rodiči neseznámila.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

14. Svědkyně K. B. při výslechu dne 1. 7. 2014 vypověděla, že žalobce navštěvuje syna a při poslední návštěvě (asi před čtyřmi až šesti dny) se viděl i s její dcerou. Svědkyně vysvětlila, že její dcera se o svého syna nestarala již v době, kdy byl v peřince, tak si ho svědkyně vzala. Na otázku, zda ví, kde a při jaké příležitosti se její dcera a žalobce seznámili, svědkyně odpověděla, že to bylo v hotelu Domino v Mostě, kam dcera chodila hrát automaty. Svědkyně poznamenala, že žalobce její dceři dával nějaké peníze, asi 200 až 300 Kč. Svědkyně nevěděla, proč žalobce její dceři ty peníze dával, ani jestli museli platit za hotelový pokoj, kde se scházeli. Dodala, že v tom hotelu spolu i spávali. Když byla dcera asi pět měsíců těhotná, což svědkyně nevěděla, oznámila svědkyni, že chodí s Vietnamcem, za což jí svědkyně vynadala. Pak už na dceři bylo vidět, že je těhotná, a přiznala se, že dítě je žalobcovo. Svědkyně vyslovila domněnku, že od doby, kdy dceři vynadala, se s žalobcem nevidali. Ačkoli svědkyně věděla, že spolu mají dítě, se vztahem nesouhlasila, což byl podle ní důvod jejich rozchodu. Svědkyně konstatovala, že se žalobce o syna moc zajímá, nemůže říct jak často, ale často. Naposledy jej navštívil před čtyřmi až šesti dny, přinesl mu sladkosti a věci na sebe. Předtím mu koupil kolo, pořád mu něco kupuje, minule ho vzal do obchodu a nakoupil mu věci. Alimenty platí žalobce pravidelně, někdy dával peníze i hotově, platí od narození M., ale svědkyně nevěděla kolik. Uvedla, že se o M. starala prakticky od jeho narození, protože v té době bydlela s dcerou ve Velebudicích na ubytovně. Žalobce tam syna navštěvoval. Svědkyně si myslela, že byl za její dcerou i v porodnici. Nikdy spolu ale nebydleli, jen ji navštěvoval. Při poslední návštěvě dal žalobce svědkyni navíc 800 Kč M. na ovoce, protože má cukrovku, jinak pravidelně posílá 500 Kč, svědkyně si chodí pro peníze na poštu. Na otázku, zda může nějak komentovat poslední šetření orgánu sociálně-právní ochrany dětí, který dne 4. 2. 2014 zjistil, že se žalobce o syna nezajímá a nehradí výživné, svědkyně uvedla, že ji navedli lidi z její rodiny i cizí lidi, přičemž to, co uvedla při šetření orgánu sociálně-právní ochrany dětí dne 4. 2. 2014, nebyla pravda. K otázce, co může říct k tomu, že z výše uvedeného rozsudku lze vyčíst, že žalobce není biologickým otcem M., svědkyně zopakovala, že žalobce je jeho biologickým otcem. Dodala, že předtím mluvila nepravdu, protože k tomu byla navedena. Ohledně své dcery svědkyně uvedla, že je to *fetáčka*, ale není na drogách závislá dlouho, naučila se to až od svého nového přítele. Svědkyně dále opakovaně zmínila, že má sklerózu, nic si nepamatuje, málo si pamatuje, resp. má špatnou dlouhodobou paměť.
15. Ve správním spisu je dále založena kopie protokolu o výslechu svědkyně K. B. konaném dne 5. 4. 2012 v řízení o zrušení platnosti povolení k pobytu žalobce. Svědkyně tehdy uvedla, že žalobce navštěvuje M., kupuje mu věci, posílá pravidelně alimenty, není špatný, svědkyně s ním nemá problémy. Svědkyně konstatovala, že se žalobce nechal dodatečně zapsat do rodného listu jejího vnuka M., není to jeho pravý otec, jako táta se nechová, jen posílá alimenty. Do dvou let M. k nim žalobce nejedl vůbec, teprve až poslední dobu začal jezdit k nim domů. Na otázku, jak často žalobce M. navštěvuje, svědkyně odpověděla, že za ním chodil jednou za čtrnáct dní, ale teď už se neobjevil asi tři měsíce, říkal, že chodí do práce. Když žalobce přijede, baví se jen se svědkyní a s jejím druhem, M. k němu nejde, ani ho nezná. M. říká táto svému vlastnímu otci M. S.i, neví, že má žalobce zapsaného v rodném listu jako otce. Žalobce jej nikdy nevzal za ruku, M. by k němu nešel, je pro něj cizí. Svědkyně uvedla, že si dělají z M. *srandu*, říkají mu: *Přišel tvůj táta a koupil ti věci*, a M. odpovídá: *To není můj táta, můj táta je M.* Svědkyně potvrdila, že žalobce vozí M. dárky, jsou to takové levné věci, třeba teplákovou soupravu, kterou dala do pračky a byly na ní samé chlupy, nebo boty, které jsou moc velké. Svědkyně na dotaz, kdo je biologický otcem Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

M., zopakovala, že to je M. S. Vysvětlila, že v rodném listu není zapsán, protože dcera uvedla jako otce žalobce, kvůli penězům. Dodala, že dcera žije s M. S. ve společné domácnosti, má s ním další dvě děti (holčičky), které nevychovájí, protože jsou to *fetáci*. Holčičky žijí u sestry M. S. Kvůli fetování si svědkyně vzala vnuka M. k sobě, oni se o něj vůbec nestarali, svědkyně si ho vzala hned, jak ho její dcera porodila. K dotazu svědkyně doplnila, že její dcera dostala za zápis žalobce do rodného listu nějaké peníze, ale neřekla svědkyni kolik a nedala jí z toho ani desetník. O zápisu žalobce se svědkyně dozvěděla, až když její dcera rodný list přinesla. Podle svědkyně se její dcera se žalobcem nestýká, jednou ho viděla u svědkyně doma, když přišel na návštěvu, jen se pozdravili. Na otázku, zda jí žalobce přispívá finančně i mimo alimenty, svědkyně odpověděla, že jen jednou její druh nedostal včas příspěvek na bydlení, tak žalobci zavolala a on jí přivezl 5 000 Kč, které pak nechtěl zpátky. Daroval je svědkyni, aby je nevystěhovali i s dětmi z bytu. Svědkyně podotkla, že jinak mu neříká, stydí se.

16. Rozhodnutím ze dne 10. 2. 2015, č. j. OAM-13288-57/TP-2010, správní orgán prvního stupně podle § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zamítl žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu. Toto rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 9. 2015, č. j. MV-46328-4/SO-2015, zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání.
17. Přípisem ze dne 21. 10. 2015 poté správní orgán prvního stupně vyzval žalobce k odstranění vad žádosti, konkrétně k předložení dokumentů prokazujících splnění podmínek § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy že žalobce nezletilého M. B. vyživuje a že s ním žije ve společné domácnosti. K odstranění vad stanovil žalobci lhůtu deseti dnů a současně usnesením z téhož dne řízení přerušil.
18. Z přípisu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 23. 10. 2015 vyplynulo, že dne 22. 10. 2015 při pobytové kontrole na adrese „X“, hlídka zastihla žalobcova bratra T. T. C., který uvedl, že žalobce je v práci – „X“ – a že na uvedenou adresu jezdí občas, někdy i se synem M.
19. Přípisy ze dne 10. 11. 2015 správní orgán prvního stupně vyrozuměl žalobce o pokračování v řízení a současně jej vyzval k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Z protokolu o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 19. 11. 2015 vyplynulo, že se žalobce s těmito podklady seznámil prostřednictvím svého právního zástupce, který do protokolu uvedl, že se k podkladům vyjádří písemně do sedmi dnů. To však neučinil.
20. Správní orgán prvního stupně následně rozhodnutím ze dne 30. 11. 2015, č. j. OAM-13288-72/TP-2010, podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců zamítl žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu, neboť v řízení nebyly potvrzeny důvody podle § 87h odst. 1 písm. a) téhož zákona a žalobce nelze považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím, jež nabylo právní moci dne 26. 5. 2016.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
22. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
23. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný řádně nevypořádal s jeho odvolacími námitkami, správní orgány vůbec nezkoumaly, zda žalobce splňuje podmínku pětiletého nepřetržitého pobytu na území, a neřešily otázku přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu. Této námitce soud nepřisvědčil. Po podrobném prostudování odůvodnění napadeného rozhodnutí a jeho porovnání s odvolacími námitkami soud konstatuje, že žalovaný přiměřeně reagoval na všechny námitky žalobce. Žalovaný vysvětlil, že podmínku rodinného příslušníka občana Evropské unie je nutné splnit v době vydání povolení k trvalému pobytu, neboť toto povolení lze podle § 87h zákona o pobytu cizinců vydat pouze rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, jímž žalobce není, a dodal, že povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka navíc bylo žalobci pravomocně zrušeno dne 26. 8. 2015. Žalovaný upozornil na to, že u žalobce nebyla splněna podmínka soužití ve společné domácnosti, na což nemá vliv ani skutečnost, že žalobce svého syna navštěvuje a platí na něj výživné, když novela zákona o pobytu cizinců účinná od 18. 12. 2015 se s ohledem na datum podání žádosti (27. 12. 2010) na žalobce nevztahuje. Žalovaný uvedl, že žalobcovo právo na styk se synem není zamítnutím žádosti o trvalý pobyt nijak dotčeno. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný vypořádal všechny odvolací námitky, byť tak učinil poměrně stručně. Napadené rozhodnutí proto splňuje judikaturou správních soudů formulované požadavky na přezkoumatelnost a není v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Soud má za to, že žalobce spíše než s rozsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí nesouhlasí s vlastními závěry žalovaného. Správnost, či nesprávnost právních názorů žalovaného však není otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti, která bude posouzena v další části odůvodnění tohoto rozsudku.
24. Za situace, kdy správní orgány dospěly k závěru, že žalobce nesplňuje podmínku stanovenou v § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, nebyly podle názoru soudu povinny zkoumat, zda žalobce splňuje další v tomto ustanovení uvedenou podmínku pětiletého nepřetržitého pobytu na území. Obě tyto podmínky totiž musí být splněny kumulativně, jinak nelze povolení k trvalému pobytu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobytu vydat. Ani v absenci zkoumání délky pobytu žalobce proto soud neshledal namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Soud dodává, že z napadeného rozhodnutí i z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zcela jednoznačně vyplývá, že důvodem zamítnutí žádosti žalobce nebylo nesplnění podmínky pětiletého nepřetržitého pobytu na území, jak žalobce naznačuje v žalobě, nýbrž skutečnost, že žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie. V tomto ohledu proto soud vyhodnotil napadené rozhodnutí jako naprosto srozumitelné, a tudíž přezkoumatelné.

25. K námitce žalobce, že správní orgány neřešily otázku přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu, soud připomíná, že k problematice zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které „[u]stanovení § 174a zákona ... o pobytu cizinců ... stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, dostupný na www.nssoud.cz). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých.
26. O posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života cizince není v § 87k odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádná zmínka, zatímco na jiných místech (pro jiná rozhodnutí) zákon takový požadavek výslovně uvádí (např. v § 87l odst. 1 téhož zákona). Ze systematického výkladu zákona proto vyplývá, že v případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 87k odst. 1 zákona o pobytu cizinců se přiměřenost jeho dopadů do soukromého a rodinného života neposuzuje. Správní orgány proto nepochybily, pokud přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce blíže nezkovaly. Tato povinnost podle názoru soudu nevyplývá ani ze žalobcem zmiňovaného § 2 správního řádu, který v odstavci 3 ukládá správním orgánům povinnost šetřit práva nabytá v dobré víře a zasahovat do nich jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. V projednávané věci správní orgány nezasáhly do práv žalobce nabytých v dobré víře a rozhodnutí navíc vydaly naprosto v souladu s podmínkami stanovenými zákonem o pobytu cizinců, přičemž dbaly na to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, jak jim ukládá § 2 odst. 4 správního řádu.
27. Soud proto ani v otázce přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce nezjistil žalobcem namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Vlastní otázkou přiměřenosti tohoto rozhodnutí se soud s ohledem na výše uvedené nezabýval, neboť pokud povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života nemají správní orgány, tím spíše ji nemůže mít ani soud, který toliko přezkoumává jejich rozhodnutí.
28. Podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců platí, že „[m]inisterstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody podle § 87g nebo 87h.“ Podle § 87h

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odst. 1 písm. a) téhož zákona „[m]inisterstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po 5 letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území.“ Jak již soud uvedl výše, základním předpokladem pro vydání povolení k trvalému pobytu podle naposledy citovaného ustanovení je skutečnost, že žadatel je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Žalovaný v této souvislosti zcela správně poznamenal, že tato podmínka musí být splněna v době rozhodování správního orgánu, což jednoznačně plyne z dikce daného ustanovení, které umožňuje vydat povolení jen rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie. Podle názoru soudu proto správní orgán prvního stupně před vydáním svého rozhodnutí naprosto oprávněně zkoumal, zda je žalobce rodinným příslušníkem občana Evropské unie, či nikoli.

29. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců „[r]odinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, kterého vyživuje a se kterým žije ve společné domácnosti.“ V projednávané věci bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce se svým synem M. B. ve společné domácnosti nežil, tudíž žalobce pro účely zákona o pobytu cizinců nelze považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie. Žalobce ostatně ani závěr správních orgánů, že se svým synem nežil ve společné domácnosti, nijak nezpochybňoval. Soud proto uzavírá, že podmínku § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalobce nesplnil, neboť bylo prokázáno, že nesplňoval zákonné předpoklady k tomu, aby mohl být pro účely zákona o pobytu cizinců považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie. V řízení tudíž nebyly potvrzeny důvody podle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a správní orgán prvního stupně proto naprosto oprávněně a v souladu s § 87k odst. 1 písm. g) téhož zákona žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu zamítl. Na tom nemůže nic změnit ani to, zda žalobce měl, či neměl jinou možnost jak o povolení k trvalému pobytu požádat.
30. Žalobce se mylí, pokud se domnívá, že předmětná podmínka byla v jeho případě splněna již tím, že byl držitelem povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Soud zdůrazňuje, že samotná skutečnost, že žalobci bylo v minulosti vydáno takové povolení k přechodnému pobytu, ještě neznamená, že podmínky pro jeho vydání trvaly i v době rozhodování správních orgánů v projednávané věci, tj. že žalobce stále byl rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Již jen pouhá změna bydliště rodiče či dítěte bez současné změny bydliště druhého z nich totiž může způsobit, že cizinec přestane podmínky § 15a zákona o pobytu cizinců (soužití ve společné domácnosti) splňovat. Žalobce by si navíc měl uvědomit, že souběžně s řízením v projednávané věci bylo vedeno také řízení o ukončení jeho přechodného pobytu podle § 87f odst. 1 ve spojení s § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tudíž splnění podmínky, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, bylo přinejmenším sporné a muselo být v projednávané věci řádně prošetřeno.
31. K námitce žalobce, že žalovaný opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu, soud podotýká, že žalobce nijak nekonkretizoval, v čem konkrétně mělo toto opomenutí spočívat. Správní orgány řádně zjistily a prokázaly, že žalobce nikdy nežil se svým synem ve společné domácnosti, a s ohledem na dikci § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců již pro zamítnutí žádosti žalobce žádné další skutečnosti zjišťovat nemusely. Soud proto považuje skutkový stav za dostatečně zjištěný a požadavky § 3 správního řádu za splněné.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

32. Pokud žalobce argumentuje rozdílem mezi zněním § 87h odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců, soud poznamenává, že podle písmene b) platí, že „[m]inisterstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po 2 letech jeho nepřetržitému přechodnému pobytu na území, pokud je nejméně 1 rok rodinným příslušníkem státního občana České republiky, který je na území přihlášen k trvalému pobytu, nebo rodinným příslušníkem občana jiného členského státu Evropské unie, kterému bylo vydáno povolení k trvalému pobytu na území.“ Citované ustanovení tedy umožňuje cizinci získat trvalý pobyt již po dvou letech nepřetržitého pobytu na území (nikoli až po pěti) ovšem při splnění další podmínky, kterou je trvalý pobyt občana České republiky nebo Evropské unie, jehož je cizinec rodinným příslušníkem, na území České republiky. Jak při aplikaci písmene a), tak při aplikaci písmene b) tedy musí být shodně splněna podmínka, že cizinec je rodinným příslušníkem občana Evropské unie a má nepřetržitý pobyt na území v určité délce, a to buď pěti let [písm. a)], nebo dvou let, pokud ovšem má trvalý pobyt i jeho rodinný příslušník [písm. b)]. Žalobce tedy zmíněná ustanovení nesprávně interpretuje, pokud se domnívá, že splnění podmínky, že je cizinec rodinným příslušníkem občana Evropské unie, se má zkoumat jen podle písmene b). Žalobcova námitka, že výklad požadující zkoumání, zda je cizinec rodinným příslušníkem občana Evropské unie, i v případě žádosti podle § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců by zcela eliminoval význam písmene b) téhož ustanovení, proto není důvodná.
33. Namítal-li žalobce, že měl žalovaný s ohledem na zásadu spravedlivého rozhodování přihlédnout k nové právní úpravě, která s účinností od 18. 12. 2015 odstranila podmínku soužití ve společné domácnosti, soud zdůrazňuje nutnost respektovat přechodná ustanovení zákona, který tuto změnu v definici rodinného příslušníka občana Evropské unie do § 15a zákona o pobytu cizinců zavedl. Podle čl. IV zákona č. 314/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, platí, že „řízení podle zákona č. 326/1999 Sb., zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené, se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“ Z tohoto přechodného ustanovení naprosto nepochybně vyplývá, že řízení o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu, která byla podána dne 27. 12. 2010, se dokončí podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném před uvedenou novelou, tj. do 17. 12. 2015. Správní orgány proto byly povinny postupovat podle tohoto znění zákona a nemohly přihlížet k jeho pozdější změně, jak namítal žalobce.
34. Důvod pro přihlédnutí k nové právní úpravě nemůže podle názoru soudu spočívat ani v délce řízení, ani v zásadě materiální pravdy a nutnosti hledat spravedlivé řešení, neboť tyto skutečnosti nemohou nic změnit na jednoznačném znění citovaného přechodného ustanovení. Žalobce by si měl uvědomit, že svou žádost o povolení k trvalému pobytu podal v době, kdy mohl být považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie pouze za předpokladu, že by se svým synem žil ve společné domácnosti, což ovšem nikdy nesplňoval. S ohledem na tuto skutečnost soud nepovažuje řešení, ke kterému správní orgány dospěly, za nespravedlivé, ani formalistické ve smyslu žalobcem uváděných rozhodnutí Ústavního a Nejvyššího správního soudu. Rozhodně se pak nejedná o sofistikované odůvodňování zřejmé nespravedlnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

35. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že v projednávané věci byly splněny zákonné podmínky § 87k odst. 1 písm. g) ve spojení s § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu byla zamítnuta zcela oprávněně, aniž došlo k porušení žalobcem zmiňovaných ustanovení právních předpisů. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 14. března 2018

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.